

volně vzdaly služby učitelské, vrátí-li se opět do činné služby, budou započtena léta před provdáním ve službě školské ztrávená, jestliže zaplatí za tato léta znova pensijní příspěvky.

Podle svého znění zakládá toto ustanovení právní nárok na započtení služebních let, ovšem nepraví se tam výslovně, zda nárok ten se týká započtení pro postup platový, či toliko pro výslužné a jeho výměru — této druhé alternativě by snad nasvědčovalo to, že započtení je podmíněno zaplacením pensijních příspěvků.

Leč nss neměl příčiny pravý smysl cit. ustanovení zákona po této stránce zkoumati, neboť i kdyby bylo možno přisvědčiti stanovisku stížnosti, že cit. ustanovení § 4 zák. č. 455/1919 Sb. normuje právní nárok provdávších se učitelek i na započtení služebních let předchozí školské služby pro platový postup, šlo by tu o předmět, který došel nové úpravy v učit. zák. č. 104/1926 Sb., jenž v § 23 jedná ex professo o započítání doby pro zvýšení služného. V odst. 3 tohoto paragrafu dává se ministru školství a národní osvěty na vůli povolit při prvním neb opětném ustanovení učitele výjimečně započtení určitého období pro zvýšení služného. Toto ustanovení podle svého zcela všeobecného znění dopadá ovšem i na případ opětného ustanovení učitelky, která z důvodu provdání dobrovolně opustila učitelskou službu. S tím pak je ve vnitřní souvislosti také ustanovení odst. 1 § 23 učit. zákona, které prohlašuje za zrušené všechny předpisy, jimiž se přiznává nárok na započtení určité doby pro postup do vyšších požitků (s jedinou výjimkou předpisů o započítávání služby legionářské). Důsledně pak učit. zákon stanoví v § 46, že dnem účinnosti tohoto zákona pozbývají platnosti, pokud tento zákon výslovně jinak nestanoví nebo se z něho jinak nepodává, všechna v jiných předpisech obsažená ustanovení o předmětech, které jsou upraveny v tomto zákoně. Otázka započítání doby pro zvýšení služného je upravena v § 23 učit. zák. a pozbylo tudíž ustanovení § 4 zák. č. 455/1919 Sb., pokud by v něm mohla býti spatřována norma, upravující také zápočet doby pro zvýšení platu v činné službě, platnosti dnem, kdy učitelský zákon vstoupil v účinnost. Nemůže se proto st-ka pro svůj nárok dovolávati tohoto předpisu jako zákonné normy v tomto směru dosud platné.

Má-li stížnost za to, že v ustanovení § 23 odst. 1 učit. zákona jsou míněny jen takové předpisy, kterými bylo normováno započítávání jiných dob pro platový postup učitelů, než doby skutečně ztrávené ve službě školské, nelze názoru tomu přisvědčiti, neboť mu nenasvědčuje ani široké znění nadpisu cit. paragrafu »Započtení pro zvýšení služného«, ani ustanovení odst. 3, který se týká započítávání období také při opětném ustanovení učitele, aniž rozeznává mezi obdobími ztráveným ve službě školské a obdobími jinými, ani konečně princip, vyslovený v § 11 cit. zákona, že učitel obdrží stejně jako při prvním ustanovení i při svém ustanovení opětném jen počáteční služné — ve kterýchžto předpisech se zřejmě předpokládá již dřívější služba učitelská.

Č. 11.464.

Chudinství. — Pracovní právo. — Vzájemný poměr norem: * Ustanovení § 26 domovského zákona č. 105/1863 ř.

z. a § 2 zákona o opatrování chudých č. 59/1868 čes. zem. zák. nebyla dotčena předpisy zákona o státním příspěvku k podpoře nezaměstnaných č. 267/1921 Sb., ve znění zákona č. 74/1930 Sb. a vlád. nař. č. 79/1930 Sb., jímž se upravuje produktivní péče o nezaměstnané.

(Nález ze dne 4. října 1934 č. 17.081.)

V ě c: Město S. (adv. Dr. Čeněk Černý ze Sobotky) proti zemskému úřadu v Praze (zúč. strana Ondřej J. v K.) o chudinskou podporu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Ve schůzi konané 17. února 1932 zamítla městská rada v S. žádost Ondřeje J. za udělení podpory v nouzi způsobené nezaměstnaností vzhledem k tomu, že chudinský fond obce jest vyčerpán a požádala městský úřad v K., kde jmenovaný bydlí, aby mu přidělil potřebný počet poukázek na potraviny ze státní akce pro nezaměstnané.

Rozhodnutím z 29. dubna 1932 vyhověl okr. úřad v Jičíně odvolání Ondřeje J. z těchto důvodů: »Dle § 2 z. z. pro Čechy z 3. prosince 1868 č. 59 má chudým, kteří nemohou nevyhnutelné podpory obdržeti od své rodiny, ani z některého jiného důvodu zákonného, poskytnouti tuto podporu obec. Konaným šetřením úředním bylo zjištěno, že jste zcela nemajetný, otcem dvou malých dětí a že nemáte příbuzných povinných dle zákona k Vaší alimentaci. Je tedy povinností Vaší domovské obce, aby Vám poskytla chudinskou podporu. Okolnost, že chudinský fond města S. jest vyčerpán, nezbavuje město S., jako Vaši domovskou obec, povinnosti, aby Vám poskytla chudinskou podporu, neboť dle § 24 cit. zák., nestačí-li příjmy fondu chudinského na zaopatření chudých, jest obec povinna to, co se nedostává, nahraditi ze svých důchodů.«

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Praze odvolání města S. z důvodu nař. výměru. K vývodům odvolání podotkl toto: »Podle ustanovení § 26 domov. zák. z 3. prosince 1863 č. 105 ř. z. povinna jest obec domovská opatrovati chudé tenkrát, když tito sobě svým vlastním přičiněním výživy potřebné sjednati nemohou. Při tom nerozhoduje, z jakých příčin kdo se stal chudým, t. j. osobou, jež pro nedostatek majetkových hodnot nemůže sebe, pokud se týče příslušníky své rodiny zaopatřiti a proto i dělník, jenž následkem hospodářské tísně přišel o zaměstnání a nemůže je nalézt, musí býti považován v době, kdy svým vlastním přičiněním nemůže si sjednati výživy potřebné, za osobu chudou a vztahují se naň předpisy domov. zákona nahoře citovaného i zákon z 3. prosince 1868 č. 59 z. z. o zaopatřování chudých. Pokud jde o námitku, že okr. úřad před rozhodováním o odvolání Ondřeje J. nevyzval obec S. k vyjádření, podotýká se, že tato vada řízení neměla vlivu na nařikávaný výměr a proto není třeba k ní přihlížeti. Spisů tamních okr. úřad patrně nepotřeboval, poněvadž J. přiložil ke svému odvolání i tamní rozhodnutí z 18. února 1932.«

O stížnosti města S. uvážil nss:

Po stránce formální vytýká stížnost, že město S. mělo býti vyzváno k vyjádření, což se v daném případě nestalo. Námitka tato jest nepřipustná, neboť žal. úřad vyvrátil obdobnou námitku odvolání poukazem k tomu, že nešlo v řízení před okr. úřadem o vadu podstatnou, ježto

okolnost, že okr. úřad nevyzval obec k vyjádření, neměla vlivu na rozhodování úřadu toho. Proti tomuto důvodu stížnost žádnou námitku neformuluje, spokojujíc se opakováním námitky odvolání, což však nestačí v daném případě, ježto žal. úřad se s námitkou odvolání vypořádal a uvedl důvody, proč ji nepokládá za opodstatněnou.

Pokud stížnost označuje jako vadu řízení, že město K. mělo býti vyzváno, aby provedlo v tomto případě podrobnou »sociální diagnosu« a tato měla býti st-lce předložena, jest bezdůvodná, neboť podobný návrh v odvolání učiněn nebyl. Během řízení bylo zjištěno, že J. byl od září 1931 bez zaměstnání, že nepobíral podporu v nezaměstnanosti, ježto nebyl odborově organisován a že dostával poukázky státní stravovací akce týdně na 20 Kč. V okolnosti, že výsledek tohoto šetření nebyl st-lce představen k vyjádření, nemohl však nss shledati podstatnou vadu řízení, poněvadž stěžující si obec nikdy nebrala v pochybnost, že J. jest nezaměstnaným. Také netvrdí, že by J. proto, že dostával poukázky státní stravovací akce, nebylo lze pokládati za »chudého« ve smyslu zákona.

Stížnost uznává, že na základě § 26 dom. zákona č. 105/1863 ř. z. jest domovská obec povinna opatřovati chudé, má však za to, že jde o zastaralý zákon a že v případě, když příčinou nouze jest nezaměstnanost, přicházejí v úvahu zák. č. 267/1921 a č. 74/1930 resp. vl. nař. č. 79/1930 Sb., kdežto dom. zákon se může vztahovati toliko na případy, které nově vydanými předpisy neb zákony nejsou dosud upraveny.

Po této stránce jest však stížnost na omylu.

Předpokladem pro poskytnutí chudinské podpory podle § 26 dom. zákona resp. podle chudinského zákona jest, že jde o chudého ve smyslu těchto zákonů, totiž o osobu, která není s to svým vlastním přičiněním si potřebné výživy sjednati a není tu také jiných osob, které by po zákonu byly k její alimentaci povinny. Dle § 9 o. z. o. zůstávají zákony na tak dlouho v platnosti, dokud nejsou zákonodárcem změněny nebo nebudou výslovně zrušeny. Shora citovaná ustanovení dosud výslovně zrušena ani změněna nebyla a nelze implicitě obsaženou změnu shledávati ani v zákonech stížností dovolávaných. Okolnost, že určité osoby — nezaměstnané — za určitých podmínek mají nárok na státní příspěvek k podpoře nezaměstnaných, vyplácené odborovými organisacemi, může snad míti vliv na zodpovědění otázky, zda je lze považovati za »chudé«, a zda se pak chudinské podpory mohou domáhati. Avšak ani z textace dotýčných zákonů, ani z jejich intence nelze dovoditi, že by zákonodárce byl chtěl shora citované zákony o chudinské péči změnit v tom směru, že pro osoby, které následkem nezaměstnanosti ztratily svoji obživu, § 26 dom. zák. č. 105/1863 ř. z. a chudinský zák. č. 59/1868 čes. z. z. pozbyly platnosti (srov. § 12 zák. č. 267/1921 Sb.).

Správnost tohoto názoru podporuje úvaha, že se oba druhy zákonů již svou povahou podstatně od sebe liší. Předpisy o chudinském zaopatření týkají se »chudých«, kdežto zákony o státním příspěvku k podpoře nezaměstnaných nepojí nárok na příspěvek na okolnost, že jde o chudého, nýbrž na zcela jiné předpoklady. Chudinská podpora jest poslední pomoci pro chudého, kdežto příspěvek k podpoře v nezaměstnanosti má toliko z části nahraditi ušlý výdělek. Nelze proto vůbec tato povahově zcela různá zákonná ustanovení spolu směřovati a dedukovati ze záko-

nodárství o státním příspěvku k podpoře nezaměstnaných změnu předpisů o chudinském zaopatření.

Je proto zásadní hledisko stěžující si obce liché a nemůže vyvrátiti zákonnost nař. rozhodnutí. K vůli úplnosti budiž podotknuto, že žal. úřad nerozhodoval o rozsahu povinné chudinské péče obce v konkrétním případě, nýbrž že se toliko vyslovil abstraktně o povinnosti té, takže i nss jen v tomto směru mohl nař. rozhodnutí přezkoumávati. Ježto pak stížnost ani nepopírá, že by J. nebyl »chudým« ve smyslu § 26 dom. zákona, bylo stížnost zamítnouti.

Č. 11.465.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * I když ve smlouvě o převod pozemku byla hodnota pramenů a spodních vod na pozemku se nalézajících oceněna zvláště, sluší při vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí cenu těchto vod počítati do ceny nemovitostí.

(Nález ze dne 5. října 1934 č. 12.926/33.)

Věc: Josef B. a Marie B. ve S. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Smlouvou trhovou z 4. dubna 1931 prodali st-lé dílec lesa č. k. 558 ve L. a dílec pozemku č. k. 240 ve S. za 3.600 Kč, jakož i veškeré pramenité vody, které v těchto zakoupených pozemcích se nalézají a vyvěrají, pokud se týče pozemky těmi protékají, za 10.000 Kč. Platebním rozkazem zem. inspektorátu pro zemské dávky v Praze ze dne 15. listopadu 1932 vyměřena byla dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí na základě nabývací hodnoty 280 Kč k 1. lednu 1914, zcizovací ceny dle trhov. smlouvy 13.600 Kč. Odvolání vytýkající, že bylo k hodnotě pramenů hleděno sice — a to neprávem — při stanovení hodnoty (ceny) zcizovací, nikoli však při stanovení hodnoty nabývací, bylo v pořadí instančním nař. rozhodnutím zamítnuto z těchto důvodů:

»Podle názoru strany jsou spoluprodané prameny buď právem, které podle občanského práva neplatí za věc nemovitou, anebo příslušenstvím nemovitosti ve smyslu § 5 dávk. pravidel. Názoru strany nelze přisvědčiti. Podle § 1 odst. 2 dávk. pravidel jsou nemovitostem na roveň postavena práva, která podle občanského zákona platí za věci nemovité. Podle zásady vyslovené v § 298 o. z. o. nutno však pramen považovati za součást nemovitosti a podléhá tudíž jeho převod dávce. Z téžé úvahy nelze pramen, který přece nemůže býti od nemovitosti oddělen (srov. v tomto směru úvahy obsažené v § 295 o. z. o.) pokládati za příslušenství nemovitosti. Nelze tudíž spatřovati nezákonnost v tom, že nař. rozhodnutí považuje spodní prameny za součásti nemovitosti dávce podrobené. Pokud strana brojí proti nabývací hodnotě, stačí připomenouti, že vyměřovací úřad vzal v tomto směru za základ vlastní tvrzení strany. Došlo tudíž v tomto směru k dohodě, která nemůže býti jednostranně odvolána. Že by se ono vlastní ocenění strany zakládalo na